

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XXXIX. Iter Ignatij Romam & Christi promissio de præstando illi Romæ
auxilio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

egregium Deo sacratum est. Vice versa sanctus hodiéque pergit benè de se meritam ciuitatem miraculis, & beneficiis profequi, admoto ad ea obri-
nenda lucernæ oleo quæ coram illius imagine, in eodem sacello perpetuo ardet.

Atque hæc de rebus sociorum Patauij, Ferrariæ, & Bononiæ gestis ad nos peruenerunt. Ignatium verò, quem Roman profectum cum Fabro, & Lainio diximus, quàm carum gratumque haberet, viso admirabili ostendit Deus, quod in hunc modum ei obiectum est. Postquam Gallia discedens, in Italiam venerat, redire animo illos sensit familiares cum Deo congressus, & inusitatas effusi cæli delicias quibus olim Manresæ assuetus, Parisiis dein subtiliorum studiorum perplexa meditatione fuerat imminutus. Nunc vitam agens omninò cœlestem, annòque sibi post Sacerdotium assumpto, ad parandas sacrificiorum primitias, totum se votis ardentissimis apud Beatissimam Virginem dicabat: quorum summa hæc fuit, vt Magna Dei mater se totum integrè, in filij sui perpetuam possessionem transcriberet. His verò precibus subdebat faces ingens amor nonis quotidie ignibus inardescens, exprimendi ad viuum in seipso Christi; cuiusque pro Dei gloria, bonòque animarum patrantis grandia, magnaque patientis veram imaginem in se transferendi: huic apparatus intentus, Romam iter suscepit, in quo apud se assiduè versans quam deuotum ibat Vicario Christi suam sociorumque vitam omnem, eo incendebatur validius quo fiebat vrbi propinquior, vrgebátque vehementius, vt nihil iam sui, sed Christi totus esset, totus in eius gloriam absumendus. Pergebat flammis talibus incitatus, cum Senas præteruectus, paucisque iam Roma milliaribus, tantisper duobus ab sociis velat obiter subducit sese, & sacram ædiculam viæ imminuentem, semirutam, & incompositam solus subit, solus illic non longa, sed feruenti prece, pusillum Christo Societatis eius commendat gregem, quam eius Vicario delatum ibat, & quæ destinabatur in aliquod populosæ illius Societatis initium quam toties illi delineauerat; facturum se illius auctorem patremque pollicitus. Atque hic raptu occupatus dulcissimo repente ab sensibus auelli, & mentis oculo æternum Patrem clara in luce conspicere, audiréque vultu summè amabili ad filium conuerso (qui sub crucis fatiscens pondere ibidem adstabat) commendantem se illi mancipantemque se vt illius esset, atque vt verbis Ignatij vtar, cum illo statuentem, hoc est illius obsequiis totum penitus addicentem. Filium verò, tantæ deferentem commendationi, reductis in se ore admodum sereno oculis, concepta hæc sibi dicere. *Ego vobis Roma propitijs ero.* Post quæ sibi iam redditus varijs cœpit motibus affici, fiduciæ præsertim maxima, timorisque non parui. Christum enim se illi sic præbuisse spectabilem, velut cruci magis qua erat onustus, quàm sibi adiungi cum veller, omen credit durorum casuum, quibus esset Romæ certò exercendus; promissionem verò propitij ab Christo præsidij spes esse duxit, minimè dubias, crucis quamlibet graues portandæ incumberent, fore semper secum iunctis Christi

XXXIX.

*Iter Ignatij
Romam &
Christi pro-
missio de præ-
stando illi
Roma auxi-
lio.*

Christi humeris leuiore. Quare egressus sacra illa æde, suosque affecutus inflammato vultu, & gaudio impar, visa auditæque distinctè iis exposuit, vt in omnem euentum eos animaret, tum, haud scio, inquit, cruces ne an rotæ nos Romæ mancant, quo tanquam victimæ ad aram duci videmur Deo præeunte; quodcumque illud est quod minatur, eamus illi alacriter obuiam, securi crucem quæcumque ferenda sit, sine Christo minimè futuram, & Christi præsidium ad opem fore semper nobis hostium omnium coniuratione potentius.

XL.
Franciscum
Stradam suis
Ignatium
adiungit.

Romam Octobri attigerant anno 1537. & voti fidem præstituri, suo & sociorum nomine confestim Christi Vicario se sistunt; admisit Pontifex oblatam operam magna significatione paterni amoris; & sacris paginis in Sapientia schola explicandis Fabrum; Lainium Theologiæ docendæ assignauit, Ignatio interim iuuandis animis, totis viribus attento. Nam viros Principes nonnullos Exercitiis spiritus excoluit, inter quos Contarenus S. R. E. Cardinalis, deinde (quod ante iam memini) Ortizius, cum quo propterea in Monte Cassino dies exegit quadraginta, vnde rediens Romam socium recepit succidaneum Hozio quem Deus ei abstulerat, licet eo inter superum choros visò, vtiliorem illic Societati putaret fore esse in quàm terris potuisset. Noui socij nomen Francisc. Strada, natione Hispanus magnis ab natura dotibus præditus, Romam, vt assolet, fortunæ in aula melioris illicio adductus; sed solum nactus operosæ culturæ admodum ingratum, aulam militia; Roma Neapolim mutare cogitauit, esto futurus minus diues, at magis suus. Hæc dum animo versat, Deo sortem illius secundante, Ignatio occurrit sibi minimè ignoto, vtque mos est infelicibus, suas cum amicis dolere miserias, sua cum illo aduersa questus est, nec de Neapoli, & militia tacuit, eiorandæque aula fastidio. Ad quæ Ignatius tantisper se colligens, motusque potius iuuenis cæcitate, quàm querimoniis, alia omnia quàm quæ expectauerat respondit. Nam de hominibus, inquit, nec iure, nec bene exoptulas; nihil præter quod decet ac solet, ab iis peccatum est, dum frustrari sunt spes tuas; quin imo gratiam iis debes, quod se tibi non dissimularunt, verum ab initio statim palam tibi fecere cuiusmodi essent, quo pacto suos habere soliti, qua mercede illorum seruitutem pensare: iniquiores tibi fuerant si benigniores, aliàs tamdiu illos ignorasses dum te amara mors ab iis seiungeret, cum vltro nunc possis magno tuo merito illos contemnere; si prudenti aure quod suadent auscultas, alium tibi quærendum inelamant cui melioribus conditionibus seruias, quam vitæ, laborumque iactura. At tu naufragi more, dum exeraris mare in quo periisti, aliud in quo denuo pereas inquiris mare, militiam ex aula, urbem aliam ex alia captas; quasi non sint futuri homines iidem Neapoli qui & Romæ mihi crede, si roges sursum deorsum hanc viam commeantes, multos reperies, iisdem: Romam Neapoli cogitationibus actos transcurrere, quæ te nunc Roma Neapolim agunt, nempe vt alibi hoc quærant quod vndique hominum, & locorum sapientius fugissent.

Quare